24/07/2022

Ο Μητροπολίτης Ταμασού για την Στ΄ Κυριακή Ματθαίου

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Ταμασού και Ορεινής

Το κήρυγμά του για την Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου εξέδωσε ο Μητροπολίτης Ταμασού κ.Ησαΐα. "Να μην απογοητευόμαστε, να μην αποθαρρυνόμαστε. Να μην αφήνουμε την όποια λύπη και κατήφεια να κυριεύουν τη ζωή μας, αλλά να έχουμε θάρρος και αισιοδοξία, στηριζόμενοι πάντοτε στον φιλεύσπλαχνο Κύριό μας Ιησού Χριστό για τη σωτηρία μας", υπογράμμισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου:

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο Ευαγγελιστής Ματθαίος μας περιγράφει εν συντομία το θαύμα της θεραπείας του παραλυτικού της Καπερναούμ. Μόνο με ένα λόγο του, ο Χριστός ορθώνει τον παραλυτικό από την κλίνη της δοκιμασίας του, καταδεικνύοντας, έτσι,
γι’ ακόμη μια φορά, ότι, όσον αφορά στην αποκατάσταση της όποιας σωματικής ασθένειας, το θαύμα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού έχει σκοπό και αποβλέπει στην πνευματική προκοπή και τελείωση του ανθρώπου.

Ο παράλυτος δεν είχε καμία αμφιβολία για τη θαυματουργική δύναμη του Ιησού. Πίστευε απόλυτα, πως ο Κύριος μπορεί με ένα απλό πρόσταγμά του να τον θεραπεύσει. Γνωρίζοντας, όμως, ο Χριστός, την πίστη και αυτών που τον κρατούσαν, απευθύνεται στον παραλυτικό, λέγοντάς του «Θάρσει, τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Έχε θάρρος παιδί μου, σου συγχωρήθηκαν οι αμαρτίες σου. Βλέπουμε τον Ιησού να θεραπεύει πρώτα την ψυχή, τονίζοντάς μας το πόσο σημαντικό είναι να καθαρίζουμε την ψυχή μας.

Και θα αναρωτηθεί κανείς, πώς μπορούμε να καθαρίσουμε την ψυχή μας; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι, με το Μυστήριο της Ιεράς Εξομολόγησης, όπου ο άνθρωπος, με ταπείνωση και συντριβή, προσπαθεί να αποβάλει τον «παλαιόν ἄνθρωπον» και να ζητήσει
συγχώρεση από τον Θεό, συγχωρώντας, ταυτόχρονα, μέσα του και όλους τους ανθρώπους.

Συνεπώς, ο άνθρωπος καλείται, παράλληλα, να υπερβεί την ατομικότητά του και να αποβεί από άτομο σε πρόσωπο. Όταν ο άνθρωπος μεταβάλλεται σε πρόσωπο, σημαίνει, ότι εξέρχεται από τον εγωισμό του, όπου είναι εγκλωβισμένος, και συναντά με σεβασμό και αγάπη, χωρίς διάκριση, τον άλλο άνθρωπο.

Έτσι το ανθρώπινο πρόσωπο γίνεται μάρτυρας της πίστης και αφορμή σωτηρίας για τους άλλους, καθότι ο Χριστιανός δεν μπορεί να επαναπαύεται, κλεισμένος στον εαυτό του, αγνοώντας τις ανάγκες των άλλων, μένοντας αδιάφορος στον εντοπισμό τρόπων θεραπείας.
Και, επί του προκειμένου, η πίστη των συνοδών του παραλύτου μάς διδάσκει, πως η γνήσια, θερμή και πραγματική πίστη δεν σταματά μπροστά σε δυσκολίες και εμπόδια.

Προβληματισμένος ο παράλυτος, μήπως οι αμαρτίες του γίνουν εμπόδιο στη θεραπεία του και αισθανόμενος ο Χριστός την αγωνία αυτή, του απευθύνει λόγο ενθαρρυντικό και τον καθησυχάζει. Γι’ αυτό και τον προσφωνεί «τέκνον», καταδεικνύοντας, ως Ουράνιος Πατέρας, το στοργικό του χαρακτήρα του.

Εκείνη τη στιγμή, όπου έδωσε άφεση αμαρτιών ο Χριστός στον παράλυτο, λέγοντάς του «σου έχουν συγχωρεθεί οι αμαρτίες σου», παρευρίσκονταν ορισμένοι Γραμματείς, συλλογιζόμενοι, ότι ο λόγος του Κυρίου αποτελεί βλασφημία.

Αυτούς τους λογισμούς των Γραμματέων διακρίνει αμέσως ο Χριστός: «Καὶ εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· Ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει;»
(Ματθ. 9, 4-5).

Ο Ιερός Χρυσόστομος, σε ομιλία του για τη συγκεκριμένη ευαγγελική Περικοπή, αναφέρει, ότι, «όταν μίλησε στον παράλυτο ο Χριστός δεν φανέρωσε καθαρά την εξουσία του με τους λόγους του. Δεν είπε «συγχωρώ τις αμαρτίες σου», αλλά «συγχωρούνται οι αμαρτίες σου». Κι όταν αυτοί τον ανάγκασαν, παρουσιάζει λαμπρότερα την εξουσία του, λέγοντας· «Και για να μάθετε, ότι ο Υιός του ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη, σου λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα».

Βλέπετε πόσο ήθελε να θεωρείται ίσος με τον Πατέρα; Ούτε είπε ότι έχει ανάγκη από κάποιον άλλο ο Υιός του ανθρώπου ή ότι του έδωσε
εξουσία, αλλά ότι έχει εξουσία, και δεν το λέει αυτό για επίδειξη αλλά «για να σας πείσω», λέγει, «ότι δε βλασφημώ, κάνοντας τον εαυτό μου ίσο με το Θεό». Παντού θέλει να δίνει αποδείξεις σαφείς, αναντίρρητες», καταλήγει.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Αυτό που καλούμαστε να αποκομίσουμε και εμείς από τη σημερινή ευαγγελική Περικοπή είναι η πίστη του παραλύτου και των ανθρώπων που τον μετέφεραν. Αυτή η πίστη ήταν που έδωσε αφορμή στο Θεό να θεραπεύσει τον παράλυτο, πριν καν αυτός θέσει το αίτημά του για ίαση προς τον Ιησού.

Πολλές φορές απουσιάζει η πίστη αυτή από την καρδιά μας, δεν εναποθέτουμε εξολοκλήρου την ελπίδα μας στο Θεό. Η φράση, εν παραλλήλω, του Ιησού προς τον παράλυτο, «Θάρσει, τέκνον» είναι διαχρονική. Τη διαλαλεί ο Ιησούς στον κάθε ένα από μας, να έχουμε θάρρος στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Να μην απογοητευόμαστε, να μην αποθαρρυνόμαστε. Να μην αφήνουμε την όποια λύπη και κατήφεια να κυριεύουν τη ζωή μας, αλλά να έχουμε θάρρος και αισιοδοξία, στηριζόμενοι πάντοτε στον φιλεύσπλαχνο Κύριό μας Ιησού Χριστό για τη σωτηρία μας.

Αμήν.